

Sajaga sajani!

Hulganisti on tõendeid selle kohta, et inimlaps sünnib siia ilma mingite iidsete tarkustega, mida keegi talle selles elus õpetanud pole.

Mina näiteks sündisin teadmisega, et inimene elab sada aastat vanaks. Ja ma kurvastasin iga kord, kui keegi selle vanuseni välja ei vedanud.

Arvate, et olen kogemuslikult eluea lõpunumbri ümber otsustanud? Kaugeltki mitte, see usk pole minus senini kadunud. Imestan verinoori inimesi, kes loetlevad mingeid mannetuid verstaposte, kaua nad siin maa peal elu elamisväärseks peavad.

Vaadake enda ümber ja te näete, et kõik töötab meie pika ea, hea tervise ja (ime)ilu kasuks. Nii et vastu punnida oleks tänamatu. Pea kõik meediakanalid annavad näpunäiteid tervislikest eluviisidest. Te ei pea enam ise mõtlema, mida süüa, mida juua, mitu sammu päevas astuda ja milliseid kahjulikke harjumusi maha jätta.

Arstidega tehtud intervjuude ajal olen mõelnud, et elatud aastad ja päevad sarnanevad mingil moel teise pensionisamba loogikaga. Iga päevaga, mis omal jõul tervislikult elame, lisab arstiteadus oma boonuse. Iga päev võib tuua mingi uue ravi(mi)uudise. Kas poleks näiteks tore elada päevani, mil

meile kloonitakse katkiste ja puuduvate hammaste asemele lumivalged täiesti oma hambad?

KAJA PRÜGI

Tassikoogid on üdini naiselikud koogikesed. Neid süüakse juba silmadega...

ERAKOGU

Mmm... magusad tassikoogid

Hea uudis! Välismaal *cupcakes*'i kohvikute nime all tuntud hubane, üdini naiselik koogikoht on jõudnud ka Eestisse.

Kaks noort tartlast – Marian Kund ja Aljona Gorbatskova – tegid teoks oma unistuse ning ärgitavad ka kõiki teisi naisi julgelt ideid ellu viima.

“Eelmisel aastal saime tänu programmile “Eesti maitset” ja selle eestvedajale Aivar Hansonile võimaluse külastada Meat Marketi, Wernerit ja Cafe Truffega toidufestivali Kopenhaagen Cooking. Öhtuti vanalinnas ringi jalutades jäid mulle silma mitu-mitu vahvat *cupcakes*'i kohvikut. Kõik olid suhteliselt ühe stiiliga – suured vitriin-

aknad ja koogikesed ahvatlevalt tänavapoolse,” meenutab Marian.

Hotelli jõudnud, ei saanud ta peas keerlevate ideede pärast kuidagi magada ning pani need kiirelt kirja. Neiu tunnistab, et on kaua unistanud päris oma kohvikust, kuid kuna ta ise töötas täiskohaga ühes restoranis ja abistas kokast elukaaslast uute toidukohtade avamisel, nappis aega.

“Siis ütles mu elukaaslane, et peaksin ikkagi ka oma unistuse teoks tegema ning tema usub, et suudan selle uue toote inimeste südamesse viia. See oli minu jaoks kõige suurem tunnustus!” kirjeldab Marian, kuidas tõsine idee tassikoohvik Eestisse tuua.

Järg lk 148